

ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΘΕΣΜΙΚΗΣ ΚΑΤΟΧΥΡΩΣΗΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

- ✓ Μία Σύνοδος επικίνδυνη και προβληματική
- ✓ Μία Σύνοδος πού αποκλείει τούς Έπισκόπους
καί καταλύει τήν συνοδικότητα
- ✓ Μία Σύνοδος χωρίς τήν ἐνημέρωση τοῦ
ὀρθοδόξου πληρώματος
- ✓ Μία Σύνοδος μέ θεολογικές ἀσυνέπειες καί ἀντιφάσεις
- ✓ Μία Σύνοδος μέ ἀποκλειστικό ρόλο «ἀρμοδίου
καί ἐσχάτου κριτοῦ» σέ θέματα πίστεως
- ✓ Μία προσπάθεια ἐπιβολῆς καί κατοχυρώσεως
«ἀλαθήτων» ἀποφάσεων
- ✓ Μία προσπάθεια δημιουργίας ἀλλοιωμένης
ὀρθοδόξου αὐτοσυνειδησίας
- ✓ Μία προσπάθεια καθιερώσεως τῆς
μεταπατερικῆς Θεολογίας
- ✓ Μία προσπάθεια θεσμικῆς νομιμοποιήσεως
τοῦ Οἰκουμενισμοῦ
- ✓ Μία προσπάθεια ἐκκλησιαστικοποιήσεως
τῶν αἱρέσεων

**Ἀπό τήν ἀρχή τῆς προπαρασκευῆς της,
ἡ Σύνοδος αὐτή εἶχε ὡς ἀφετηρία της κοινωνικά
καί ὄχι δογματικά ζητήματα, ὑπηρετήσε ποικίλες σκοπιμότητες
καί συνδέθηκε ἄρρηκτα μέ τόν Οἰκουμενισμό.**

Ἡ πρώτη ἀπόφαση γιά τήν σύγκληση τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου λήφθηκε τό 1923 στό «Πανορθόδοξο Συνέδριο» τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐπί πατριαρχίας Μελετίου Μεταξάκη καί ἐνῶ ἀπουσίαζε ἡ πλειοψηφία τῶν Τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Τότε ξεκίνησε καί ἡ κατάρτιση τοῦ καταλόγου μέ τά θέματα τῆς Συνόδου. Συζητήθηκε, σέ δεύτερη φάση, στά πλαίσια τῆς «Προκαταρκτικῆς Διορθοδόξου Ἐπιτροπῆς», τό 1930, στό Ἅγιον Ὄρος. Ἐπανήλθε στό προσκήνιο ἀπό τόν Πατριάρχη Ἀθιναγόρα τό 1964, στά πλαίσια τῶν οἰκουμενιστικῶν ἀνοιγμάτων του πρός τούς παπικούς καί τούς προτεστάντες.

Τίς τελευταῖες δεκαετίες, ὑπῆρξε μία ἔντονη κινητικότητα καί ἀσκήθηκε ἰσχυρή πίεση ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο γιά τήν πραγματοποίηση αὐτῆς τῆς Συνόδου, τό πνεῦμα καί ἡ θεματολογία τῆς ὁποίας ταυτίστηκαν ἄμεσα μέ αὐτό τῶν Διμερῶν Διαλόγων μέ τούς ἑτεροδόξους καί τίς φιλενωτικές προσπάθειες τῶν οἰκουμενιστῶν.

Τό γεγονός αὐτό στιγματίζει καί ὁ μέγας Ἅγιος καί δογματολόγος Ἰουστῖνος Πόποβιτς σέ σχετικό Ὑπόμνημά του πρός τήν Σερβική Ἐκκλησία:

«Πρέπει νά εἴμεθα εἰλικρινεῖς: εἰς τήν συμπεριφοράν ὠρισμένων ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως γίνεται αἰσθητή κατά τάς τελευταίας δεκαετίας ἡ ἴδια ἐκείνη μή ὑγιής καί νοσηρά σπουδή, ἡ ὁποία κατά τόν ΙΕ' αἰῶνα ὠδήγησε τήν Ἐκκλησίαν εἰς τήν Φλωρεντιανήν προδοσίαν, ἐξουθένωσιν καί αἰσχύνην».

Τό περιεχόμενο καί ἡ θεματολογία τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου δέν ἐξέφρασαν ποτέ τό Ὁρθόδοξο πλήρωμα (κληρικούς, μοναχοῦς καί λαϊκοῦς), τό ὁποῖο, ἄλλωστε, οὐδέποτε πληροφορήθηκε κάτι σχετικό μέ τήν Σύνοδο αὐτή, οὐδέποτε συμμετεῖχε στήν διαδικασία προπαρασκευῆς της καί οὐδέποτε ἐνέκρινε τά πρός συζήτηση θέματά της.

Ἐκτός, ὅμως, ἀπό τόν ἀποκλεισμό τοῦ πιστοῦ λαοῦ, τῶν μοναχῶν καί τῶν κληρικῶν, ἔχουμε καί τόν ἀποκλεισμό καί τήν φέμωση τῶν ἰδίων τῶν Ἐπισκόπων, οἱ ὁποῖοι οὐδέποτε ἐνημερώθηκαν γιά τά πεπραγμένα τῶν Προσυνοδικῶν Ἐπιτροπῶν καί γιά τά θέματα πού συζητήθηκαν.

Ὅπως σημειώνει ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος σέ Ἐπιστολή του πρὸς τὴν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος:

«Τά κείμενα τῶν θεμάτων αὐτῶν ὁλοκληρώθηκαν ἀπὸ τὴν Εἰδικὴ Διορθόδοξη Ἐπιτροπὴ καὶ παραπέμφθηκαν ἤδη στὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο, **χωρὶς νὰ τὰ γνωρίζῃ ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας μας.** .. Γιατί δέν ἐτέθησαν πρὸς ἔγκριση ἀπὸ τὴν Ἱεραρχία τὰ κείμενα αὐτά καὶ παραπέμφθηκαν στὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο **ἐν ἀγνοίᾳ τῶν Ἱεραρχῶν;**».

Καὶ ὁ Καθηγητὴς κ. Τσελεγγίδης παρατηρεῖ ὅτι, «...ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος -ἀπὸ τὸ 1961, πού ἄρχισαν οἱ Πανορθόδοξες Προσυνοδικές Διασκέψεις γιὰ τὴν παραπάνω Μεγάλη Σύνοδο- δέν ἀσχολήθηκε μὲ τίς ἀποφάσεις τῶν Διασκέψεων αὐτῶν σέ ἐπίπεδο Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας».

Κανονισμός Ὁργανώσεως καὶ Λειτουργίας τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου

Ὁ ἀποκλεισμός τῶν Ἐπισκόπων συντελεῖται, ἐπίσης, καὶ ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι μόνον 24 Ἀρχιερεῖς ἀπὸ κάθε Τοπικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία θά συμμετέχουν στὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο καὶ αὐτοὶ χωρὶς νὰ ἔχουν δικαίωμα ψήφου ὁ καθένας ξεχωριστά, ἀλλὰ μόνον ὁ Προκαθήμενος τῆς κάθε Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος θά ψηφίζει μὲ βάση τὴν πλειοψηφία τῶν ἐκεῖ εἰκοσιτεσσάρων συμμετεχόντων.

Μέ τὸν τρόπο αὐτό, ὅπως τονίζει καὶ ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Λεμεσοῦ

κ. Ἀθανάσιος, «καταργεῖται ἡ πρακτικὴ ὄλων τῶν μέχρι τοῦδε Ἱερῶν Συνόδων... ὅπου κάθε ἐπίσκοπος ἔχει καὶ τὴ δική του ψήφο... (καί) καθιστᾷ τὰ μέλη τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, πλὴν τῶν Προκαθημένων, διακοσμητικὰ στοιχεῖα, ἀφαιρεθέντος ἀπ' αὐτῶν τοῦ δικαιώματος τῆς ψήφου».

Ὁ ἀποκλεισμός αὐτός τῶν Ἐπισκόπων, τῶν κληρικῶν, τῶν μοναχῶν καὶ τοῦ πιστοῦ λαοῦ ἀπὸ τὴν διαδικασία προπαρασκευῆς τῆς Μεγάλης Συνόδου ἀποσκοπεῖ στό νὰ περιστείλει κάθε Ὁρθόδοξη ἀντίδραση· ἀποσκοπεῖ στό νὰ ἐπιβάλλει οἰκουμενιστικὲς ἀντιλήψεις καὶ πρακτικὲς καὶ νὰ τίς ἐνισχύσει μὲ τὸ κύρος τῆς ἀποφάσεως μίας Πανορθόδοξου Συνόδου.

Προβληματισμοὶ στὴν θεματολογία

Μέ τὸ κείμενο: «Σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον» καὶ εἰδικότερα μὲ τὸ ἄρθρο 6, ὅπου σημειώνεται χαρακτηριστικὰ ὅτι: «ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει τὴν ἱστορικὴν ὑπαρξιν ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν, μὴ εὕρισκομένων ἐν κοινῶνι μετ' αὐτῆς», ἐπιχειρεῖται:

• Ἡ ἀναίρεση τῆς πίστεώς μας στὴν «Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν

Ὁ Μητροπολίτης Λεμεσοῦ κ. Ἀθανάσιος θεωρεῖ ὅτι «θεολογικὰ καὶ δογματικὰ καὶ νομοκανονικὰ ἡ ἀπόδοση τοῦ τίτλου

«Εκκλησία» σέ αίρετικές ή σχισματικές κοινότητες εἶναι παντελῶς λανθασμένη γιατί μία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ... Ἐάν εἶναι ἐκκλησίες οἱ αἱρέσεις, τότε ποῦ εἶναι ἡ μοναδική καί Μία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί τῶν ἁγίων Ἀποστόλων;»

Καί ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος ἀναφέρει γιά τό ἴδιο κείμενο ὅτι «ὑπάρχουν μερικές ἀσάφειες, ὡσάν νά «ἀναγνωρίζονται» καί ἄλλες Ἐκκλησίες, ἐκτός τῆς Μίας, Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας».

● **Ἡ νομιμοποίηση τῶν αἱρέσεων - ἡ ἀναγνώριση τῶν αἱρετικῶν ὡς Ἐκκλησιῶν**

Κατά τόν Μητροπολίτη Ναυπάκτου: «Αὐτό σημαίνει ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει τίς ἄλλες Χριστιανικές Ἐκκλησίες καί Ὁμολογίες.....Υπάρχουν Χριστιανικές Ἐκκλησίες ἐκτός τῆς Μιάς, Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας»;

Καί ὁ Μητροπολίτης Λεμεσοῦ διερωτᾶται: «γιατί στό κείμενο γίνεται πολλή ἀναφορά σέ «Ἐκκλησίες» καί «Ὁμολογίες»; ... Ποιά εἶναι Ἐκκλησία καί ποιά ἡ αἱρετική καί ποιά ἡ σχισματική ομάδα ἢ ὁμολογία; Ἐμεῖς ὁμολογοῦμε μία Ἐκκλησία καί ὅλα τά ἄλλα αἱρέσεις καί σχίσματα».

Ὁ δέ Καθηγητής κ. Τσελεγγίδης σημειώνει πῶς «...ἕνα κείμενο πού προωθείται πρὸς ἔγκριση, ...εἰσηγεῖται οὐσιαστικά τήν Προτεσταντική θεωρία τῶν «κλάδων» -νομιμοποιώντας μέ τήν ἀποδοχή του τήν ὑπαρξη πολλῶν Ἐκκλησι-

ῶν μέ πολύ διαφορετικά δόγματα».

● **Ἀμφισβητεῖται ἡ ἐνότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καθώς γίνεται λόγος γιά «τὴν ἀπολεσθεῖσαν ἐνότητα τῶν Χριστιανῶν»**

Στό τέλος τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ἴδιου Κειμένου γράφεται ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μέ τήν συμμετοχή της στήν Οἰκουμενική Κίνηση ἔχει ὡς «ἀντικειμενικόν σκοπόν τήν προλείανσιν τῆς ὁδοῦ τῆς ὁδηγούσης πρὸς τήν ἐνότητα». Ἐπ' αὐτοῦ, ὁ Καθηγητής κ. Δημήτριος Τσελεγγίδης σημειώνει ὅτι:

«Ἐφόσον ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι δεδομένη, τότε τί εἶδους ἐνότητα Ἐκκλησιῶν ἀναζητεῖται στό πλαίσιο τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως; ... δίνεται ἡ ἐντύπωση, ὅτι ὑπάρχει δεδομένη διαίρεση στήν Ἐκκλησία καί οἱ προοπτικές τῶν διαλεγόμενων ἀποβλέπουν στήν διασπασθεῖσα ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας».

Ὁ δέ Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος διερωτᾶται:

«Ἐπίσης, μέ τήν ὑπενθύμιση τῶν συγκεκριμένων Κανόνων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων (ἄρθ. 20) ὑπονοεῖται ἡ «βαπτισματική θεολογία» ὡς βάση τῆς ἐνότητας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τῶν ἄλλων «Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν»; ...Μήπως ἐμμέσως ἀνακαλεῖται ἡ ἀπόφαση τῶν Πατριαρχῶν τοῦ ἔτους 1756, μέ τήν ὁποία ἀποδεχόμεστε τούς ἕτεροδόξους στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μέ βάπτισμα; Καί ὅποιος θά ἐξακολουθεῖ νά πιστεύη κατά τήν διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων θά

διασπᾶ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ θά εἶναι «καταδικαστέος»; (ἄρθ. 22).

• Ἡ ἀναγνώριση τῶν ἀντορθόδοξων καὶ αἰρετικῶν Κειμένων τοῦ ΠΣΕ καὶ ἡ κατοχύρωσή τους ἀπὸ Πανορθόδοξη Σύνοδο

Στὸ ἄρθρο 21 σημειώνεται, ὅτι «ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία... ἐκτιμᾷ θετικῶς τὰ ὑπ' αὐτῆς (ἐνν. τῆς Ἐπιτροπῆς «Πίστις καὶ Τάξις») ἐκδοθέντα θεολογικά κείμενα... διὰ τὴν προσέγγισιν τῶν Ἐκκλησιῶν». Ο Μητροπολίτης Λεμεσοῦ σχολιάζει ἐπ' αὐτοῦ:

«Ἡ ἀναφορά τοῦ κειμένου στὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» μοῦ δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ διατυπώσω τὴν ἐνστασή μου ἀπέναντι σέ κατὰ καιροὺς διάφορα συγκρητιστικά ἀντικανονικά γεγονότα πού ἔγιναν σ' αὐτό, ἀλλὰ καὶ σ' αὐτὴν ταύτην τὴν ὀνομασίαν του, ἀφοῦ σ' αὐτό ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία θεωρεῖται ὡς «μία ἐκ τῶν Ἐκκλησιῶν» ἢ κλάδος τῆς μίας Ἐκκλησίας, πού ψάχνει καὶ ἀγωνίζεται γιὰ τὴν πραγμάτωσή της στὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν».

Συνοδικό Σύστημα

Στὸ ἄρθρο δέ 22 τοῦ ἰδίου Κειμένου ἀναφέρεται συγκεκριμένα ὅτι: «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖ καταδικαστέαν πᾶσαν διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ ἀτόμων ἢ ὁμάδων, ἐπὶ προφάσει τηρήσεως ἢ δῆθεν προασπίσεως τῆς γνησίας Ὁρθοδοξίας. Ὡς

μαρτυρεῖ ἡ ὅλη ζωὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ διατήρησις τῆς γνησίας ὀρθοδόξου πίστεως διασφαλίζεται μόνον διὰ τοῦ συνοδικοῦ συστήματος, τὸ ὁποῖον ἀνέκαθεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπετέλει τὸν ἀρμόδιον καὶ ἔσχατον κριτὴν περὶ τῶν θεμάτων πίστεως».

Μέ τὸν τρόπο αὐτό:

• **ἐπιχειρεῖται ἡ προληπτικὴ λογοκρισία καὶ ἡ φίμωση κάθε ὀρθοδόξου ἀντιρρήσεως σέ ἀντορθόδοξες ἀποφάσεις τῆς Συνόδου**

• **ἀπειλοῦνται οἱ Ὁρθόδοξοι πού θά ἀντιδράσουν μέ ποινές**

• **κινδυνεύουν νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς αἰρετικοὶ ὅσοι ὀρθοδοξοῦν καὶ παραμένουν «ἐπόμενοι τοῖς ἁγίοις Πατράσι»**

Παρατηρεῖ σχετικὰ ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος:

«Δηλαδή, ἂν τελικῶς ληφθοῦν ἀπὸ τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀποφάσεις, τίς ὁποῖες οἱ Ἀρχιερεῖς, οἱ μοναχοὶ καὶ θεολόγοι τίς ἀγνοοῦν, καὶ οἱ ὁποῖες ἀντιβαίνουν σέ πατερικὴς θέσεις, θά ἔχουν εὐθύνη καὶ θά ὑπόκεινται σέ κρίσεις καὶ κατακρίσεις, ἂν ἀρνηθοῦν νὰ τίς ἐφαρμόσουν;».

Προβάλλεται, ἐπίσης, στὸ ἴδιο ἄρθρο, ὡς ἀπόλυτος ἐκφραστής καὶ ἐγγυητὴς τῆς δογματικῆς ἀληθείας τῆς Ὁρθοδόξου πίστεώς μας μόνον τὸ Συνοδικό Σύστημα. Παραγνωρίζεται, ἔτσι, καὶ ὑποτιμᾶται ὁ κληρικός, οἱ μοναχοὶ καὶ ὁ εὐσεβὴς λαός, πού ὑπῆρξαν πάντοτε οἱ

υπερασπιστές και οι φύλακες τῆς ἀκεραιότητας τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως μας, ἔναντι κακοδόξων ἀποφάσεων ληστρικών Συνόδων.

Ὅπως παρατηρεῖ γιά τό ἴδιο θέμα ὁ Καθηγητής κ. Δημήτριος Τσελεγγίδης σέ σχετική Ἐπιστολή του πρὸς ὅλους τοὺς Ἱεράρχες:

«Στό ἄρθρο 22 δίδεται ἡ ἐντύπωση, ὅτι ἡ Μέλλουσα νά συνέλθει Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος προδικάζει τό ἀλάθητο τῶν ἀποφάσεών της... Στό ἄρθρο αὐτό παραγνωρίζεται τό ἱστορικό γεγονός, ὅτι στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἔσχατο κριτήριο εἶναι ἡ γρηγοροῦσα δογματική συνείδηση τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία στό παρελθόν ἐπικύρωσε ἢ θεώρησε ληστρικές ἀκόμη καί Οἰκουμενικές Συνόδους. Τό Συνοδικό Σύστημα ἀπό μόνο του δέν διασφαλίζει μηχανιστικά τήν ὀρθότητα τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως. Αὐτό γίνεται μόνο, ὅταν οἱ συνοδικοί Ἐπίσκοποι ἔχουν μέσα τους ἐνεργοποιημένο τό Ἅγιο Πνεῦμα καί τήν Ὑποστατική Ὁδό, τό Χριστό δηλαδή, ὁπότε ὡς συν-οδικοί εἶναι στήν πράξη καί «ἐπόμενοι τοῖς ἁγίοις Πατράσι».

Ἀνάλογη κριτική ἀσκεῖ καί ὁ Μητροπολίτης Λεμεσοῦ κ. Ἀθανάσιος:

«Ἡ ἀποψη ὅτι ἡ διατήρηση τῆς γνησίας ὀρθοδόξου πίστεως διασφαλίζεται μόνο διά τοῦ συνοδικοῦ συστήματος, ὡς τοῦ μόνου «ἀρμοδίου καί ἐσχάτου κριτοῦ τῶν θεμάτων τῆς πίστεως», ἔχει δόση ὑπερβολῆς καί ἐκφεύγει τῆς ἀληθείας, καθότι στήν ἐκκλησιαστική ἱστορία πολλές σύνοδοι ἐδίδαξαν καί ἐνομοθέτησαν

λανθασμένα καί αἰρετικά δόγματα καί ὁ πιστός λαός τίς ἀπέρριψε καί διεφύλαξε τήν ὀρθόδοξη πίστη καί ἐθριάμβευσε τήν Ὁρθόδοξη Ὁμολογία. Οὔτε σύνοδος ἄνευ τοῦ πιστοῦ λαοῦ, τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε λαός ἄνευ συνόδου Ἐπισκόπων μποροῦν νά θεωρήσουν ἑαυτούς σῶμα Χριστοῦ καί Ἐκκλησίαν Χριστοῦ καί νά ἐκφράσουν σωστά τό βίωμα καί τό δόγμα τῆς Ἐκκλησίας».

Σύμφωνα μέ τήν συνολική κρίση, ἐπί τοῦ κειμένου: «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον», τοῦ Καθηγητῆ κ. Τσελεγγίδη, «οἱ ἐμπνευστές καί οἱ συντάκτες του ἐπιχειροῦν μιά θεσμική νομιμοποίηση τοῦ χριστιανικοῦ συγκρητισμοῦ-οἰκουμενισμοῦ μέ μιά ἀπόφαση πανορθόξου Συνόδου. Αὐτό ὅμως θά ἦταν καταστροφικό γιά τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Γι' αὐτό προτείνω, ταπεινῶς, τήν καθολική ἀπόσυρσή του».

Μεταπατερική Θεολογία

Τό κείμενο: «Ἡ ἀποστολή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῷ συγχρόνῳ κόσμῳ» κυριαρχεῖται ἀπό τήν ἀντιπατερική ἀντίληψη περὶ προσώπου, ὅπως τήν ἐκφράζει ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Περγάμου κ. Ἰωάννης. Στήν κριτική πού ἀσκεῖ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος ἀναφέρει, ὅτι ὁ Μητροπολίτης Περγάμου «παρερμήνευσε τήν διδασκαλία τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου, τῶν Καππαδοκῶν Πατέρων καί

τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ γιά τόν Τριαδικό Θεό καί πρέπει ἡ ἀντιπατερική αὐτή ἄποψη νά ἀποβληθῆ, δεδομένου μάλιστα, ὅτι τό συγκεκριμένο κείμενο τοῦ Περγάμου Ἰωάννου διδάσκεται στίς Θεολογικές καί Ἐκκλησιαστικές Σχολές, μέ κίνδυνο νά μεγαλώσῃ μιά γενιά θεολόγων καί Κληρικῶν μέ ἀνορθόδοξες ἀπόψεις γιά τό δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος».

Γιά τό ἴδιο κείμενο παρατηρεῖ, ἐπίσης, ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου: «Ἄντί στό κείμενο νά γίνεται λόγος γιά τήν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου, γίνεται λόγος γιά τήν «ἀξία τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου» (Ἐπικεφαλίδα καί κεφ. Α΄, ἄρθρ. 4), τήν «ιερότητα τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου» (κεφ. Α΄, ἄρθρ. 3), τήν «ὑψιστή ἀξία τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου» (κεφ. Α΄, ἄρθρ. 5) ...Στό ἄρθρο αὐτό (Β΄, ἄρθ. 1) γίνεται λόγος γιά «κοινωνία θείων προσώπων», ἐνῶ... στόν Τριαδικό Θεό ὑπάρχει κοινωνία φύσεως καί ὄχι κοινωνία προσώπων... Ἀκόμη, εἶναι προβληματική ἡ φράση ὅτι, «τό πρόσωπον συνδέεται μέ τήν ἐλευθερίαν καί τήν μοναδικότητα, αἱ ὁποῖαι ἐκφράζουν σχέσιν καί κοινωνίαν» (Κεφ. Α΄, 1) καί ὅτι ἡ ἐλευθερία εἶναι «ὄντολογικό στοιχεῖον τοῦ προσώπου» (Κεφ. Β΄, 3). Ἄν ἴσχυε αὐτό τότε στόν Θεό κάθε πρόσωπο θά εἶχε τήν δική του ἐλευθερία καί ἐπομένως θά διεσπᾶτο ἡ ἐνότητα τῆς Ἁγίας Τριάδος... Ἄν μείνουν αὐτές οἱ φράσεις πού ἐκφράζουν μιά σύγχρονη θεολογική κατεύθυνση μερικῶν νεωτέρων θεολόγων, πού διαφοροποιεῖται ἀπό τήν ὀρθόδοξη πατερική διδασκαλία, τότε τά κείμενα πού θά προέλθουν ἀπό

τήν Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο... θά στηρίξουν μιά θεολογία πού εἶναι ξένη πρὸς τήν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, θά στηρίξουν τήν λεγομένη μεταπατερική θεολογία καί θά φανεῖ ὅτι αὐτός ἦταν ὁ σκοπός αὐτῶν πού συνέταξαν τά κείμενα αὐτά».

Συμπεράσματα

Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξιας,

- **ἂν ἐπιμείνει στήν θεματολογία της καί στίς μέχρι τώρα πρακτικές της·**

- **ἂν συνεχίσει νά ὑποβιβάζει τόν χριστιανισμό στό ἐπίπεδο τοῦ κοινωτισμοῦ·**

- **ἂν συνεχίσει νά παραβιάζει τήν Ὁρθόδοξη δογματική συνείδηση·**

- **ἂν συνεχίσει νά μὴν ἐκφράζει τήν ἀγιοπνευματική ἐμπειρία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος·**

- **ἂν συνεχίσει νά μὴν ἀκολουθεῖ τήν ἀγιοπατερική Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας,**

τότε, σύμφωνα καί μέ τόν Ἅγιο Ἰουστῖνο Πόποβιτς:

«Τό ὀρθοδοξότερον εἶναι νά μὴ συγκληθεῖ καθόλου ἡ Οἰκουμενική Σύνοδος ἢ νά μὴ συμμετάσχει κάποιος σ' αὐτήν».

Διότι, «Τί δύναται νά περιμένει κανεὶς ἀπό μίαν τοιαύτην Οἰκουμενικήν Σύνοδο; Ἐν μόνον: σχίσματα καί αἰρέσεις καί διαφόρους ἄλλας συμφοράς. Αὐτό εἶναι

ή βαθεΐα μου αΐσθησις καί ή πλήρης όδύνης επίγνωσις. Δι' αυτό παρακαλώ καί ίκετεύω τήν Ίεράν Σύνοδον τής Ίεραρχίας νά απόσχει από τήν συμμετοχήν εις τήν προετοιμασίαν τής Συνόδου καί από τήν συμμετοχήν εις τήν Σύνοδον». Τήν Ίδια παράκληση μέ αυτή του Άγίου Ίουστίνου υποβάλλουμε καί πρός τήν Ίεραρχία τής Έκκλησίας τής Ελλάδος: νά απόσχει από τήν συμμετοχή στήν Αγία καί Μεγάλη Σύνοδο.

Άλλά καί στήν περίπτωση πού θά παραστεΐ, τότε νά καταστεΐ ό φύλακας καί ό προασπιστής τής άμωμήτου πίστεώς μας, νά παραμείνει πιστή στίς Όρθόδοξες θέσεις, νά έλέγξει καί νά καταψηφίσει κάθε άντορθόδοξη καί άντιπατερική θέση, πού θά προταθεΐ.

Άκόμη καί άν δέν άποφευχθεΐ ή σύγκληση τής Συνόδου αύτης, θά πρέπει νά προσευχόμαστε καί νά ευχόμαστε μέ πόνο καρδιάς καί μέ πνεύμα μετάνοιας καί ταπείνωσης νά κυριαρχήσει ή χαρισματική παρουσία του Άγίου Πνεύματος στήν Έκκλησία μας.

Όπως τονίζει ό Καθηγητής κ. Τσελεγγίδης:

«Στά δογματικά θέματα, ώς γνωστόν, ή άλήθεια δέν βρίσκεται στήν πλειοψηφία τών Συνοδικών Άρχιερών. Η άλήθεια καθεαυτήν εΐναι πλειοψηφική, γιατί στήν Έκκλησία ή άλήθεια εΐναι Ύποστατική πραγματικότητα».

Η Άλήθεια εΐναι ό Ίδιος ό Χριστός.

Γι' αυτό καί ένας άκόμη, όταν τήν έκφράζει, αύτή πλειοψηφεΐ έναντι όλων τών άλλων, όσοι κι άν εΐναι εκείνοι. Όποιαδήποτε, άλλη, λοιπόν, κατασκευασμένη καί τεχνητή πλειοψηφία έπιβληθεΐ στήν μέλλουσα Αγία καί Μεγάλη Σύνοδο, θά τήν καταδείξει ληστρική. Κι αυτό γιατί δέν θά γίνει άποδεκτή από τήν γρηγορούσα δογματική συνείδηση του όρθόδοξου πληρώματος.

Οί παραπομπές του κειμένου προέρχονται από τά παρακάτω Κείμενα, τά όποια έχουν δημοσιοποιηθεΐ εντός του μηνός Φεβρουαρίου. Αναμένεται, σύμφωνα μέ πληροφορίες, ή δημοσίευση καί πολλών άλλων ανάλογων Κειμένων από Ίεράρχες, Καθηγητές, κληρικούς, μοναχούς καί λαϊκούς.

Άγ. Ίουστίνου Πόποβιτς, Ύπόμνημα Περί τήν μελετωμένην «Μεγάλην Σύνοδον» τής Όρθόδοξου Έκκλησίας, πρός τήν Σύνοδον τής Ίεραρχίας τής Σερβικής Όρθοδόξου Έκκλησίας, 1977

Μητροπολίτου Ναυπάκτου καί Άγίου Βλασίου κ. Ίεροθέου, Έπιστολή (1η) 11/18-1-2016 πρός τήν Αγίαν καί Ίεράν Σύνοδον τής Έκκλησίας τής Ελλάδος

Μητροπολίτου Ναυπάκτου καί Άγίου Βλασίου κ. Ίεροθέου, Έπιστολή (2η) 20/20-1-2016 πρός τήν Αγίαν καί Ίεράν Σύνοδον τής Έκκλησίας τής Ελλάδος

Μητροπολίτου Λεμεσοΰ κ. Άθανασίου, Έπιστολή πρός τήν Ίεράν Σύνοδον τής άγιωτάτης Έκκλησία τής Κύπρου, 11-2-2016

Καθηγητή Δογματικής τής Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ. κ. Δημητρίου Τσελεγγίδη, Έπιστολή (1η) 3-2-2016 πρός τήν Ίεράν Σύνοδον τής Έκκλησίας τής Ελλάδος

Καθηγητή Δογματικής τής Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ. κ. Δημητρίου Τσελεγγίδη, Έπιστολή (2η) 10-2-2016 πρός τήν Ίεράν Σύνοδον τής Έκκλησίας τής Ελλάδος